

טסאגטסגאי – העיט הצעיר

מונגוליה

בנקישת המקור ותוך טעימת אוויר ההרים הצח עף עיט חום וחזק מעל פסגות ההרים. צללי הפסגות הגדולות והמושלגות של הרי אלטאי נראו מרחוק. במדרון הדרומי האדום, על סלע גבוה ותלול, שני גוזלים זעקו לאוכל. בפינת הקן הצטברו זנבות עכברים, עצמות סנאים ונוצות ציפורים. נראה שלגוזלים לא חסר אוכל ובכל זאת הרעב שלהם נראה ללא גבול והמקורות שלהם נפתחו ללא הפסק. פתאום אמא עיט עפה לקן, זרקה פיסת טרף אל הגוזלים שלה והתיישרה על ענף גבוה. אבל אז התפתח קרב איום. שני העיטים הקטנים ניסו להוציא את האוכל אחד ממקורו של השני. הם דקרו זה בזה במקורות ושורטו זה את זה בטופריהם. אך אמא עיט לא זזה. הייתה אדישה לגמרי.

מקומו של הקן היה הבטוח וזה הספיק לה. בעל המזל שבין שני הגוזלים ניצח בקרב ובלע את מרבית הבשר. אין דרך אחרת, כי חוק הטבע אומר שהחזק יותר מתגבר על החלש. אף אחד מהגוזלים לא היה בטוח מתי יקבל שוב דבר מה לאכול. המפסיד אכל את השאריות, רק כמה עצמות ושערות. אך הוא לא מת מעייפות או רעב. בקרוב נוצותיו הבריקו וכנפיו רצו מאוד לעוף. יום אחד, במכת כנף חזקה, הפכה אמא עיט את הקן שלהם והגוזלים התחילו לפול לתהום. "איזו אמא אכזרית" קרקרו הינשופים ועקעקים. והעורבים השחורים חשבו שקורה דבר מה איום. כשהגוזלים צללו על פני הצוק הסלעי, הייתה להם ברירה, או להתנפץ בתחתית התהום שנראה כמו לוע של חית טרף, או לנסות, במכות כנפיים לא מאומנות, להגביה ולמנוע סכנה. מזלו של הגוזל החזק עזב אותו היום. כמה

להתקיף אותי?"

לשמע אתגר כזה טסאגטסגאי עף אל העקעק וכמעט ונגע בזנבו. אך העקעק המריא כמו אבן שנזרקה לאוויר, טסאגטסגאי נפל על פני הסלע וקיבל מכה בראש.

הוא שאל את עצמו מדוע גורלו מר כל כך. אך עם זאת במחשבותיו חלם על הפסגות של שלגי תמיד.

כשגרר את גופו הכואב על הקרקע, מצד דרום הופיע זאב.

הזאב נזכר איך בצעירותו וטפרים חדים של עיט נתקעו בבשרו, כמעט עד העצם. עכשיו פרוותו סמרה והוא החליט להתקיף את העיט כשזה עוד קטן.

עיטים מוכנים תמיד לבחון את כוחם, להסתכן במוות או להינצל. דמם של אבותיו הקדמונים, הלא-נכנעים זרם בעורקיו של טסאגטסגאי. עיניו הבריקו ובשארית כוחותיו פרץ בכוונו של הזאב.

הזאב המבוהל הסתובב ונעלם, זנב בין רגליו. וכך הודות ללב גאה ואומץ טסאגטסגאי שינה

שרק נפנף בכנפיו, היה שמן וכבד מדי אחרי אכילת המזון הרב, והוא התרסק על הסלעים. השני, הנואש לברוח מלוע המוות, הבין שהוא באוויר, בשארית כוחות הגביר את תנועת כנפיו.

האם יש הנאה גדולה יותר מהתבוננות על ציפור המחבקת במעוף את השמיים הכחולים הנצחים?

כשטסאגטסגאי נחת בסוף על צמרת עץ הזרזירים והשחרורים הפסיקו את שירתם ועפו משם במשק כנפיהם. טסאגטסגאי הרגיש שהוא רעב. עיניו ראו פתאום עכבר קטן. זו הפעם הראשונה שראה טרף חי. הוא צלל אליו, אך העכבר כבר נעלם בחור שלו. כשטסאגטסגאי התיישב על הקרקע לא היה לו יותר כוח לעוף. אך למחרת כבר הרגיש טוב יותר ויכול היה להתרומם מעל פני ההאדמה. אך עדיין היה חלש מדי כי בטנו דרשה מזון.

עקעק שעמד בסביבה צהל מהצרה של הגוזל. "האם יש לך די אומץ וכוח מספיק

את גורלו. טבע העיטים הוא שהם מתפתחים לא בעזרת הוריהם, אלא בכוחות עצמם. הם סומכים רק על כנפיהם החזקות, עיניים חדות טפרים חדים.

כשטסאגטסגאי למד זאת, הבין שהוא יוכל לעשות כל דבר. שוב עינו צדה תנועה של עכבר. הפעם הוא לא עזב אותו מעיניו והתנפל עליו.

הוא נהנה מאוד מהציד הראשון הזה אך למחרת הרגיש שהוא רעב שוב. ושוב עקעק התחיל להתגרות בו. אך הפעם טסאגטסגאי לא חזר על טעותו. הוא רדף אחריו והתנפל עליו. הפעם טרפו לא הצליח לברוח.

מעודד התעופף טסאגטסגאי אל הפסגות המושלגות של ההר. הציפורים שעל המדרון, שלעגו לו כאשר היה חלש, התחילו לשיר לו שיר הלל. המעוף לגובה היה קשה. כדי להגיע לפסגה היה צריך לעבור את הרוחות הנושבות בקור עז. ומה יקרה אם הרוח החזקה תעיף אותו אל פני הצוק?
אך טסאגטסגאי לא הסס. "תן לי למות

בנשימה של אלטאי, אם זה גורלי, אך תן לי להגיע לפסגה אם זה גורלי." המחשבה הוסיפה לו אומץ והוא עף לגובה עד שמערבולת רוח הרימה אותו לפסגה הכסופה.

אלטאי מרשה להגיע לפסגתו רק לאמיצים. ייעודו של טסאגטסגאי היה לשתות מים מהענן הלבן והוא נגע בפסגה שהיא כמו מחט כסוף.

אך למרות שהגיע לבסוף לשמיים הכחולים, עינו הביטה עדיין על האדמה למטה. הוא יכול היה לראות את העכבר המתנועע. טסאגטסגאי נעשה עיט.